

50

років
від дня
смерті

ОСТАП ВИШНЯ (1889–1956)

ПРОТЯГОМ усього творчого шляху Остап Вишня виступав як талановитий і неповторний митець. Справедливо буде сказати: творчість гумориста надихалась і окрилювалася народом. «Який би я був щасливий, — занотував письменник, — якби своїми творами зміг викликати усмішку, хорощу, теплу усмішку.... Ви уявляєте собі: народ радісно усміхнувся! Але як це трудно!». Для формування і становлення письменницького таланту Остапа Вишні, велике значення мали певні біографічні факти. Дитинство гумориста пройшло на Полтавщині, де особливо відчувалися любов і шанна до славетних земляків І.П. Котляревського й М.В. Гоголя. Змалечку пізнав Павло Губенко життя селянської родини, захоплювався їхньою мовою, в якій часто озивалася дотепність народного гумору.

Молодий журналіст і письменник Остап Вишня чи не щодня міг виступати на сторінках «Вістей», «Селянської правди» та інших видань з усмішками, фейлетонами чи й просто з відгукми на конкретну подію. Виходять одна за одною збірки усмішок письменника — «Кому веселе, а кому й сумне», «Реп'яшки», «Вишневі усмішки (сільські)» (1924). Він гостро висміює віджиле, чуже й вороже народові, і пристрасно та послідовно підтримує нове в побуті, культурі, в духовному бутті людини. Після Великої Вітчизняної війни О. Вишня — член редколегії журналу «Перець». Письменник унікальної (не тільки для України) популярності, рекордних — мільйонних (!) — тиражів, твори якого знали навіть неписьменні, за що його деякі вибагливі критики виключали з літератури, а диктатори — із життя.